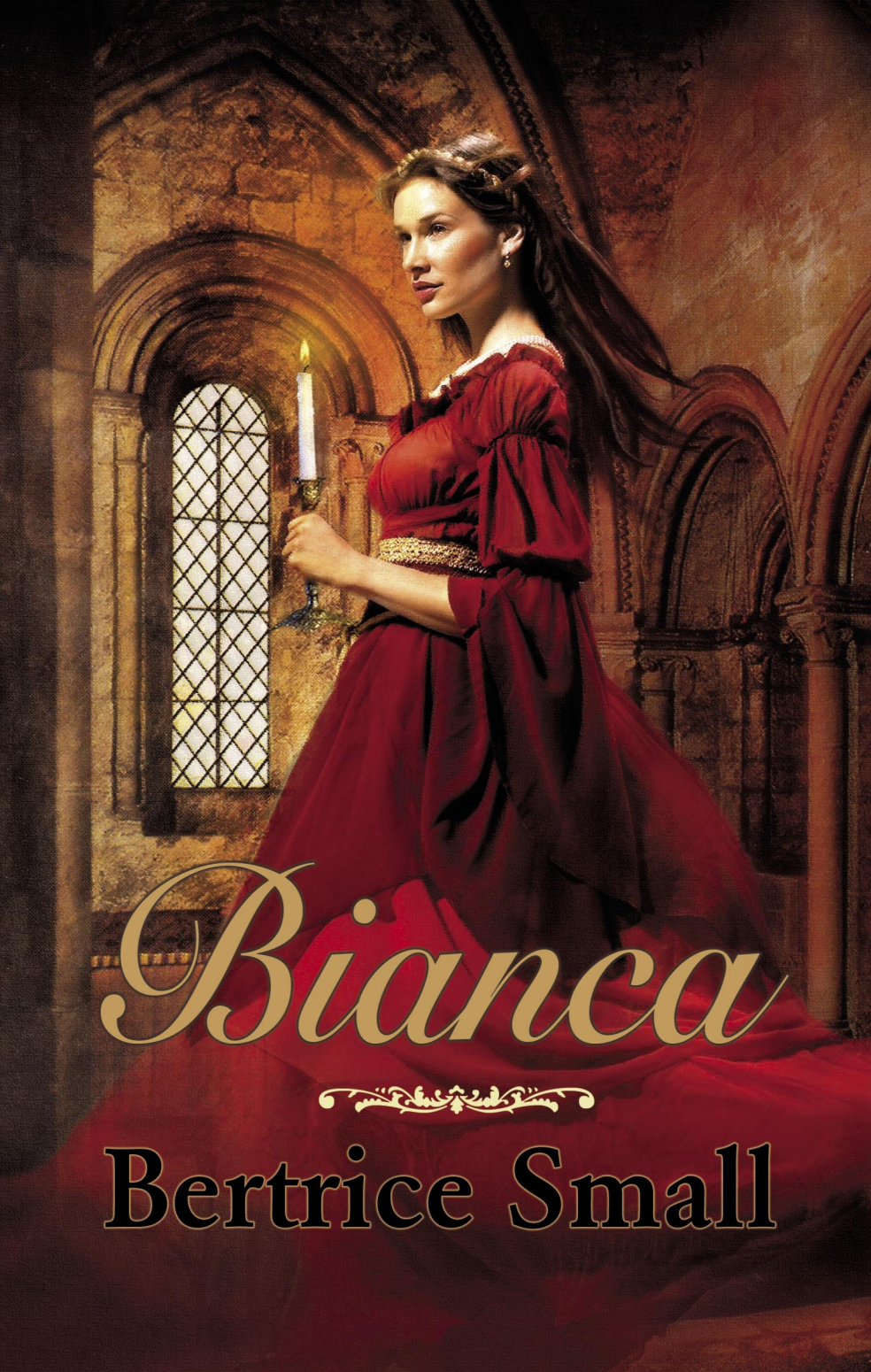

A woman with long dark hair, wearing a red medieval-style dress with a gold belt, stands in a cathedral. She holds a lit candle in a brass holder. The background features stone arches and a diamond-patterned window.

Bianca

Bertrice Small

BIANCA

PRAHA 2013

Přeložila: **JANA PACNEROVÁ**

Bertrice Small: Bianca

Vydání první

Copyright © Bertrice Small, 2012

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with **NAL Signet**,
a member of Penguin Group (USA) Inc.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2013 jako svou 1759. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Bianca

vydaného nakladatelstvím New American Library,

a division of Penguin Group (USA) Inc. v roce 2012

Český překlad © 2013 Jana Pacnerová

Přebal a vazba © 2013 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2013 © Russo, Anthony C. via Agentur Schlück GmbH.

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET®** jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-7 6-7

BARONET

Praha 2013

BERTRICE SMALL

BIANCA

První část cyklu

DCERY OBCHODNÍKA S HEDVÁBÍM

Prolog

Florence, 1474

Žebrák byl optimista, ale ne hlupák. Když uslyšel kroky, blížící se sousední uličkou, přikrčil se hluboko do stínu domovních dveří. Z úzkého průchodu se vynořili dva muži, zachumlaní do tmavých plášťů; mezi sebou nesli zabalený ranec. Sestoupili po úzkých kamenných schodech k bahniatému říčnímu břehu, uložili své břemeno do malého člunu, vlezli za ním a odveslovali doprostřed řeky, protékající městem Florencie.

Noc byla velice tmavá. Tenký srpeček ubývajícího měsíce nevrhal vůbec žádné světlo. Mlha začínala houstnout a na všechno padal vlhký opar. Žebrák už neviděl lodičku ani muže v ní, ale uslyšel zřetelné šplouchnutí, jak něco hodili do proudu Arna. *Nepochybně mrtvolu*, pomyslel si a pokřivoval se. Pak se malé plavidlo znovu objevilo; muži ho vytáhli z vody na bahnitý břeh. Oba opět vystoupili na to, co se tu vydávalo za ulici, a zmizeli v tmavé uličce.

Žebrák se ani nepohnul, když kolem něj procházeli podruhé, aniž by si ho všimli. Neodvažoval se ani dýchat. Věděl, že má-li se dožít zítřejšího dne, nesmí ho nikdo uvidět. Kroky obou mužů utichly v dálce. Žebrák zavřel oči a začal dřímat, pro tuto chvíli byl v relativním bezpečí.

Kapitola 1

Byla to nejkrásnější panna ve Florencii. Nebo se to o Biance Marii Rose Pietro d'Angelo aspoň říkalo. To byla veliká chvála, vzhledem k tomu, že za vrchol krásy se obecně považovaly rudozlaté nebo plavé vlasy, a Biančiny vrkoče byly ebenově černé. Měla také dokonalé rysy tváře, slonovinovou pleť, srdcovitý obličej a oči, jež měly oslnivě akvamarínovou barvu. Když s matkou přecházela od svého domova po Piazza Santa Anna, čím dál častěji se páni snažili zahlédnout, co se dalo z její tváře, pečlivě a cudně skryté sklopenou hlavou a lehkým závojem. Poté co matka s dcerou vstoupila do kostela na ranní mši, ozval se slyšitelný vzdech lítosti.

„Budou čekat, až vyjdeme ven,“ řekla Bianca matce.

„*Sempliciottos!* Marní svůj čas,“ odpověděla její rodička. „Nehodlám plýtvat svými dcerami na florentská manželství. Mě samotnou obětovaly Benátky tomuhle temnému městu. Nedovolím, aby totéž potkalo moje děvčata. Jen láska k vašemu otci mě tu udržela.“

Odebraly se ke křeslům, vyhrazeným jejich rodině, a poklekly k modlitbě na vyšívaná rudozlatá klekátká. Mše začala. Doprovázela ji hudba, kterou se mnohé z menších kostelů ve městě honosit nemohly – ale Santa Anna Dolce byl rodinný kostel rodiny Pietro d'Angelo. Dala ho vystavět před sto lety naproti svému velkému paláci, který stál na protější straně piazzy. Na jeho stěnách byly fresky s obrazy

ze života svaté Anny, matky požehnané Panny. Kromě hlavního oltáře tu byly ještě dva menší. Jeden byl zasvěcený samotné svaté Anně a druhý svaté Marii. Okna byla z barevného skla, podlahu tvořily čtverce černého a bílého mramoru.

Bohatství rodiny Pietro d'Angelo velkoryse umožňovalo dobré živobytí třem kněžím a malému chrámovému sboru, kteří tu sloužili. Sbor tvořila směsice kastrátů a nevykleštěných mužů se sytými, hlubokými hlasy. Dokud zpívali, dostávali malou mzdu a směli žít v dormitoři, připojené ke kostelu. Sbor to byl opravdu výtečný a byl terčem značné závisti sousedů.

Hlasy zpěváků utichly a Orianna Pietro d'Angelo tiše vzdychla úlevou. Mše skončila. Měla před sebou rušný den a zbožnosti nevěnovala mnoho času, pokud jí to zrovna nebylo ku prospěchu. Otec Bonamico na ně čekal u dveří kostela. Byl to povídavý stařík a děti Pietro d'Angelových měl rád. „Biančiných nápadníků den ze dne přibývá,“ poznamenal a pochvalně přitom pokyvoval hlavou. „Zvěst o její kráse se šíří.“

„Je to směšné,“ odsekla Orianna podrážděně. „Copak nemají nic lepšího na práci než se tu potloukat jako psi za mladou čubkou? Musím říct Giovi, aby se postaral o to, ať je piazza vyklizená, když přecházíme do kostela a zpátky. Než se nadějeme, budou na ni dupat a pokřikovat. Tím by její pověst utrpěla, i když je nevinná jako jehňátko.“

„Mají příliš velkou úctu k tvému manželovi, než aby něco takového tropili,“ odtušil kněz.

„Chceš říct, že se ho bojí,“ opáčila Orianna suše.

Otec Bonamico se uchechtl. „To možná také, milostivá paní. Mladí muži se nezmění. Paní Bianca je přímo líbezná. Nemůžeš jim zazlívat, že se rádi podívají.“

Na matčiných rtech vytanul mírný úsměv. „No,“ připustila, „to asi nemohu.“ Pak půvabně sestoupila po schodech kostela, dcera v patách za ní. „Pojď vedle mě, Bianco,“ nařídila Orianna dívce, když se ocitly na úpatí schodů. Zavěsila se do dcery a obě zamířily zpátky přes náměstí k paláci. Už byly téměř v cíli, když k nim náhle přiskočil mladík, podávající Biance kytičku květin, ozdobenou stuhou.

„Pro tebe, *madonna!*“ usmál se dychtivě a hnědé oči mu zářily.

Bianca polekaně vzhledla, ale matka květiny prudce odstrčila.

„*Impudente! Buffone!*“ pokárala ho přísně. „Kams dal dobré způsoby? Nebyli jsme představeni, *ale znám tvou matku*. O tomhle porušení etikety z tvé strany se dozví. Nevychovala tě k tomu, abys oslovoval ctihodné panny na veřejném náměstí, ani abys urážel jejich rodiče, jak jsi právě učinil.“

„Prosím za odpuštění, *signora, madonna,*“ ukláněl se mladík zahanbeně.

Dva muži, kteří střežili hlavní vchod paláce, se konečně rozpomněli na své povinnosti, přihnali se a uštedřili mladíkovi několik ran, až ho zahnali. Prchal se skučením přes piazzu, zatímco ostatní se shlukli a smáli se jeho ústupu. Pak se také začali rozcházet; spěchali za tím drzounem, aby se dozvěděli, co spatřil, když k němu Bianca nakrátko pozvedla oči.

„Měli jste přijít a doprovodit nás z kostela,“ vyčítala Orianna zuřivě oběma služebníkům. „Viděli jste, že ten zástup raubířů cení zuby na paní Bianku. Jestli si v budoucnu nepovedete lépe, řeknu pánovi, že zanedbáváte své povinnosti, a oba budete propuštěni.“ Proplula kolem nich, zastavila se a pak se na ně zamračila; čekala, až se hlavní portál paláce otevře, aby mohla vstoupit do svého domova.

Bianca obdařila oba muže soucitným pohledem a spěchala za matkou.

„Sladké děvče,“ podotkl jeden z mužů, když za paní a její dcerou zavíral dveře. „Štěstí bude mít ten, kdo ji získá za manželku.“

„A taky bohatství,“ dodal druhý.

Jeho druh pokrčil rameny; tento pohyb sděloval jeho myšlenky stejně jasně, jako kdyby je vyslovil. Samozřejmě že dívčin ženich bude bohatý. Její otec byl také movitý a významný muž. Pan Pietro d'Angelo neprovdá žádnou ze svých čtyř dcer za muže nedostatečné úrovně. Ta, která tudy právě prošla, bude dozajista mít už brzy ženicha. Bylo jí

právě čtrnáct a byla v pořadí druhým ze sedmi dětí svých rodičů. Její bratr Marco se narodil na den devět měsíců ode dne, kdy se jejich rodiče vzali. Paní Bianca přišla na svět třináct měsíců poté, následovali Georgio, Francesca, dvojčata Luca a Luciana a nakonec malá Giulia, které brzy budou čtyři roky. Potom už *signora* žádné další děti na svět nepřivedla.

Jako dobrá manželka dala paní Orianna svému choti sedm zdravých dětí. Byla spokojena se svým privilegovaným postavením manželky muže, který vládl městskému cechu obchodníků s hedvábím. Cech byl pojmenován podle ulice, v níž sídlily početné sklady hedvábí. Paní věděla, jako ostatně všechny bohaté manželky, že její muž má milenkou, kterou diskrétně navštěvuje v domě, jenž mu patří, ve čtvrti u řeky. Bylo zvykem významných mužů vydržovat si milenkou. Ten, který to nedělal, byl považován buď za skrblíka, nebo za nedostatečně mužného. Pán projevoval své choti úctu na veřejnosti a, jak se říkalo, i v soukromí. Nikdy se nehledbal svou milenkou, ačkoliv její totožnost byla známá. Byl výtečným příkladem svým synům. Giovanni Pietro d'Angelo byl dobrý pán.

Služebníci zavřeli hlavní vchod, hned jak jím ženy kvapně prošly. Město kolem nich ožívalo, ačkoliv Piazza San Anna byla tichá čtvrť. Kostel a dormitář sboristů zabíraly jednu a půl strany náměstíčka. Palác rodiny Pietro d'Angelo tvořil další dvě strany. Na piazzu a z ní vedla jediná cesta, která zabírala zbývající roh náměstí. Tam byl také malý park, otevřený každému, kdo se choval slušně. Uprostřed zeleně stála krásná bílá mramorová fontána, v jejímž středu seděla nahá mramorová najáda, pročesávající si dlouhé vlasy. Vodní nymfu obklopovali tlustí okřídlení Kupidové, z nichž několik drželo porfyrové vázy, ze kterých prýštila do fontány voda. Rostly tu lípy a v terakotových nádobách také růže broskvové barvy, jež zahradníci z paláce udržovali v květu po většinu roku až na zimní měsíce. Stály zde tři bílé mramorové lavičky, na nichž mohli návštěvníci spočinout, anebo bylo možné procházet se po pěšinkách vysypaných bílou mramorovou drtí.

Z nitra paláce bylo do parku vidět jen z nejvyšších oken budovy, neboť mramorová stavba neměla v dolních podlažích okna. Ve Florencii panovalo přesvědčení, že jen hlupák podporuje lupiče stavěním oken tam, kam by někdo mohl nakukovat zvenčí a vidět jeho majetek, což znamená pokušení ke krádeži. Palác Pietro d'Angelo byl zbudován kolem velké zahrady.

Jako ve všech bohatých a významných rodinách ani zde ženy neopouštěly svůj domov, jen při vzácných příležitostech, jako byla návštěva mše nebo odjezd do vily na venkově za Florencií. Privilegované dcery jako Bianca směly doprovázet své matky do kostela, ale jinak vyšly z otcovského domu jen proto, aby se provdaly nebo vstoupily do kláštera. K odpočinku sloužila zahrada, kde se také mohly nadýchat čerstvého vzduchu. Právě zde teď Bianca našla svou sestru Francescu.

„Zase na tebe dneska čekali muži?“ vyptávala se dychtivě. Seděla u své chůvy, která jí pročesávala plavé vlasy. Francesca byla na své zlaté vrkoče velice hrdá. Nechávala si je každý týden mýt a oplachovat čerstvě vymačkanou citrónovou šťávou a teplou vodou. A vždycky si sušila vlasy na slunci, zatímco jí chůva zvolna pročesávala dlouhé kadeře tak, aby mohly naplno využít hřejivých paprsků.

„Ano,“ odpověděla Bianca. „Větší zástup než minule.“

„Slyšela jsem, že jeden z nich tě oslovil,“ obrátila Francesca k sestře tvář. „Nevím, proč mě matka nebere na mši s vámi.“

„Jak se dozvídáš takové věci, když jsem se sotva vrátila domů?“ zeptala se Bianca.

Francesca se zahihňala. „Pokaždé, když vědí, že se vracíš z kostela, vyběhne tlupa služek až nahoru k oknům, odkud je vidět na náměstí, a sledují váš přechod přes piazzu. Ach, kéž bych mohla jít s vámi! Nechala sis kytici od svého obdivovatele? Ukaž mi ji!“

„Nepřijala bych žádný dar od nikoho cizího, ostatně ani od žádného muže, kromě našeho otce a bratrů,“ odpověděla Bianca upjatě. „Taková otázka svědčí o tom, že jsi moc mladá, než abys směla ven, Francesko. Je ti sotva deset. Mně dovolili doprovázet matku teprve vloni, když jsem oslavila

třinácté narozeniny. Nezapomínej, že jsi dcerou významného florentského obchodníka a benátské *principessy*, Francesko.“

„Pchá,“ zněla povznesená odpověď. „Poslední dobou jsi náramně nafoukaná. No, brzy už tu nebudeš, neboť náš otec ti dojednává sňatek. Do léta se provdáš a staneš se paní ve vlastním domě. Pak bude matka brát přes piazzu na mši mě.“

„Jak to myslíš, že mi otec dojednává sňatek? Co jsi slyšela, ty malá všetečko?“ Popadla kadeř sestřiných vlasů a prudce jí trhla. „Hned mi to pověz! Kdo to je? Víš to? Je hezký? Přišel se svým otcem za naším vyjednávat? Mluv, nebo ti vyškubu všechny vlasy!“

„Au!“ protestovala Francesca a vyprošťovala své vlasy z Biančina sevření. „Zaslechla jsem náhodou jen něco málo. Včera jsem procházela kolem otcovy knihovny, když jsem z komnaty zaslechla hlasy, a dveře byly zavřené.“

„Ty jsi poslouchala za dveřmi!“

„Samozřejmě,“ řekla Francesca. „Jak jinak bych se dozvěděla něco o tom, co se v tomhle domě děje? Přiložila jsem ucho ke dveřím a slyšela, jak papá říká, že mamá si nepřeje, aby se jejich dcery provdaly do florentské obce. Že s tím souhlasí a plánuje naše sňatky tak, aby maximálně prospěly rodině Pietro d'Angelo. Papá tvrdil, že má ve Florencii veškerý vliv, který potřebuje nebo o který kdy usiloval.“

Ten muž měl tvrdý hlas a říkal otci, že manželství s *ním* by zajistilo rodině Pietro d'Angelo bezpečí. Připomněl otci, že má vůči němu dluh. Ten prý bude zcela splacen, až se oslaví jeho svatba s tebou. Otec žádal, aby po něm chtěl cokoli jiného, jen ne takový svazek. Ten muž se smál. Ach, Bianco, jeho smích se mi vůbec nelíbil. Byl krutý.“ Francesca se při té vzpomínce zachvěla.

„*Madre di Dios*,“ zašeptala starší dívka takřka sama k sobě. Pak se zeptala: „Co ještě, Francesko? Co jsi ještě slyšela?“

„Nic. Zaslechla jsem, že kdosi přichází. Nechtěla jsem, aby mě někdo nachytil. Víš přece, že papá by mě za to dal zmrskat. Neodvažovala jsem se zůstat,“ zněla lítostivá odpověď.

Bianca kývla. „Promluvím s matkou,“ řekla sestře.

„Ach, prosím, neprozrad' jí, že jsem poslouchala za dveřmi!“ žadonila Francesca.

„Neprozradím,“ slíbila Bianca. „Řeknu, že jsem zaslechla klevety sloužících. Matka mi poví, jestli padlo nějaké takové rozhodnutí ohledně mé budoucnosti. Ona to bude vědět.“

„Nechci, aby ses vdala a opustila nás,“ přiznala mladší dívka. „Nemyslela jsem to vážně, když jsem říkala, že budu ráda, až budeš pryč.“

„To já vím, ty malá všetečko,“ ujistila Bianca sestřičku s pousmáním. Pak se vydala vyhledat matku a vyzvědět pravdu o tom, co sestra vyslechla.

„Tvoje matka je u pána a nikdo k nim nesmí,“ sdělila Biance Fabia, matčina služebná. Pak ztlumila hlas a dodala důvěrnějším tónem: „Je to něco vážného, neboť jsem slyšela tvou matku zvýšit hlas, což se jí vůbec nepodobá.“

„Slyšela jsem nějaké řeči ohledně mého sňatku,“ svěřila se Bianca tiše.

Náhle se dveře matčiny komnaty rozlétly a otec, tvář potemnělou hněvem, vyšel ven, minul je a opustil komnaty paní Orianny.

„Tohle ti nikdy neodpustím, Gio!“ křičela za ním matka. „*Nikdy!*“ Když pak uviděla Bianku, vyhrkly jí z očí slzy, otočila se a zabouchla za sebou dveře.

„Musím jít za ní,“ řekla Fabia.

Bianca kývla a opustila matčiny komnaty. Matka křičela. Jenže Orianna nikdy nekřičela. A vypadala doslova zdrceně. Orianna Rafaela Maria Theresa Venierová, *principessa* slavné Benátské republiky, nikdy nezvyšovala hlas, nikdy neprojevovala své emoce, a přesto teď obojí udělala na doslech nejen své nejstarší dcery, ale i služebné. Ať se dělo cokoliv, nebylo to nic dobrého.

Francesca očekávala starší sestru v její ložnici. „Co ses dozvěděla?“ vyptávala se.

Bianca jí pověděla o scéně, které byly ona a Fabia právě svědky.

Francesčiny modrozelené oči se zakulatily úžasem. „Naše matka nikdy nekřičí jako nějaká obyčejná rybářka,“ po-

znamenal. „A říci otci, že mu nikdy neodpustí... Co udělal, že si od ní vysloužil takový hněv?“

„Nevím,“ odpověděla Bianca, „ale tuším, že pokud se to dozvíme, bude to spíš dřív než později.“ Na zavřené dveře ložnice někdo zaťukal. „Dále!“ zvolala Bianca.

Dveře se otevřely a objevil se v nich jejich nejstarší bratr Marco. Rychle vstoupil do místnosti a zavřel za sebou dveře. „Je to všechno moje vina,“ promluvil a uchopil její ruce do svých. „Musím tě poprosit za odpuštění, Bianco.“ Vypadal upřímně zahanbeně a lítostivě zároveň.

Obě sestry se tvářily zcela zmateně.

Nakonec Bianca řekla: „Proč mě musíš žádat o promínutí, Marko? Neudělal jsi, pokud vím, nic, co by to vyžadovalo.“

„Posaď se,“ vyzval ji Marco. „Ty ne, Francesko. Ty musíš odejít. To, co mám na srdci, je určeno jen pro Biančiny uši, ne pro tvé, *bambino*. Už jdi.“ Ukázal na dveře.

„Nejsem malá. Giulia je malá. Je mi deset a táhne mi na jedenáctý rok, Marko.“

Usmál se a něžně ji zatahal za tlustý zlatý cop, do kterého teď měla zapletené vlasy. „Neposlouchej za dveřmi,“ varoval ji s uličnickým úsměvem.

„Ach! Ty!“ funěla Francesca na odchodu z ložnice.

Marco sledoval, jak odchází širokou chodbou a mizí za rohem. Otočila se a vyplázla na něj jazyk, než zmizela, což ho rozesmálo. Otočil se zpátky k Biance a rázně za sebou zavřel dveře. „Pojď,“ vzal ji za loket. „K oknu, tam nás ta malá všetečka neuslyší, až se připlíží zpátky, aby poslouchala, což jistě udělá.“ Tvář mu opět ztvárněla. Vypadal jako mladší verze jejich otce s kučeravými černými vlasy a jasné modrýma očima.

Bianca se pobaveně usmála. „Ano, udělá.“ Přesunuli se k oknu a Bianca se zeptala: „Co tě rozrušilo, Marko?“

„Mé činy ohrožily tvou budoucnost, obávám se.“ Pak začal vysvětlovat tlumeným, mírným tónem. „Omlouvám se za to, co ti musím povědět, neboť vím, jak jsi přede vším chráněná, a panna z dobré rodiny by neměla takovéhle věci slyšet, ale nemám na vybranou, Bianco. Před několika mě-

síci jsme můj přítel Stefano Rovere a já navštívili jistou dámu, známou svými milostnými dovednostmi, o něž se ochotně dělí s mladými muži, kteří právě začínají objevovat taková mužná potěšení,“ vysvětloval Marco. Dokonce se při řeči začervenal, neboť mu bylo patnáct a nebavil se o takových věcech se slušnými ženami.

„Navštívili jste kurtizánu,“ poznamenala Bianca klidně. „Matka se mi zmínila o takových ženách. Ona a já se za ně modlíme. Prý to není snadný život.“

„Ta žena zemřela, když s ní Stefano divoce obcoval,“ řekl Marco bez okolků, neboť ho nenapadal žádný způsob, jak to vyjádřit delikátněji.

„*Madre di Dios!*“ zvolala Bianca a pokřižovala se.

„Tehdy jsme Stefano a já udělali hloupost,“ pokračoval Marco. „V domě té ženy nebyli tu noc, kdy jsme ji navštívili, žádní sloužící. Chtěl jsem zavolat úřady a nahlásit její smrt, ale Stefano si to nepřál. Báł se skandálu, abychom nebyli obviněni, že jsme ji zabili. Báł se hněvu svého otce kvůli tak ostudné situaci, báł se, že by byl jeho otec nucen dát úplatek, aby hlídka mlčela. Báł se, aby se někdo z okolí té ženy nedozvěděl, že to byl Stefano Rovere, syn nejslavnějšího florentského právníka, a Marco Pietro d'Angelo, syn předsedy cechu obchodníků s hedvábím, kteří byli s tou kurtizánou jako poslední.“

„Co jste *udělali*?“ zeptala se Bianca téměř bojácně.

„Zabalili jsme její nahé tělo do tureckého koberce, zatížili ho několika těžkými kameny, svázali a pak odnesli k řece,“ přiznal Marco. „Odveslovali jsme s mrtvolou doprostřed Arna u Ponte Vecchio a hodili ji do vody. Kameny se postaraly, aby klesla ke dnu.“

„Bože, smiluj se nad duši té nebožačky,“ zašeptala Bianca. Byla vinou bratrova přiznání pobledlá zděšením. „Ale proč by měla smrt té nešťastné kurtizány ovlivnit to, co se stane se mnou, bratře?“

„Můj příběh ještě neskončil,“ odpověděl. Pak pokračoval: „Stefano pak rozhodl, že bychom měli jít za jeho otcem a povědět mu, co se událo. Říkal, že otec mu vždycky vyčítá, jaký je hlupák. Chtěl otci ukázat, že se dokázal dostat

z ošklivé situace i bez jeho pomoci. Nepovažoval jsem to za moudré. Říkal jsem si, že když jsme se zbavili mrtvoly, měli bychom zůstat zticha. Nikdo by se to nedozvěděl, protože náš čin neměl žádné svědky.“

„A měl pan Rovere ze Stefana radost?“ zeptala se Bianca tiše. Jak reagoval otec syna, který se právě potají zbavil mrtvoly kurtizány?

„Stefanův otec je tvrdý muž. Vyslechl nás. Pak svého syna udeřil, až padl na kolena a začal krváčet z nosu. Pan Rovere nám pak vysvětlil tím svým chladným, klidným hlasem, že náhlé zmizení známé ženy s takovouto pověstí se určitě bude vyšetřovat. Vysvětlil nám, že bude nezbytné vymyslet nějakou báchorku, kterou se zakamufluje to, co se událo, a ochrání naše pověst. Pak mě poslal pro našeho otce, Bianco.“

Když otec přišel, stál jsem a naslouchal, jak mu pan Rovere vykládá, co se nám stalo; že už poslal své lidi, aby se postarali o to, že v domě po nás nezůstanou žádné stopy. Byly odtud odstraněny několikery šaty té ženy a další oblečení, spolu se šperkovnicí, aby to vypadalo, že náhle odcestovala. Až ráno dorazí kurtizánino služebnictvo, jeden ze sloužících pana Rovereho tam bude čekat a vysvětlí jim, že jejich paní byla nenadále odvolána a nikdo neví, kdy se vrátí. Její záležitosti ve Florencii budou nyní v rukou jejího právníka. Sloužící dostanou štědře zapláceno a dům se uzavře. Tak nedojde ke skandálu.

Otec panu Roveremu poděkoval, ten se na něj usmál a řekl, že otec u něj má nyní dluh, který musí splatit, až to po něm pan Rovere bude požadovat. Otec souhlasil. Řekl, že rodina Pietro d'Angelo vždycky platila své dluhy a oplácela každou službu dvojnásob. Ať se po něm bude požadovat cokoli, aby se dluh posléze zrušil, bude to vykonáno.“ Marco pak umkl a upřel bolestný pohled na svou krásnou sestru.

A tehdy pochopila. Bianca Pietro d'Angelo sice byla chráněna přede vším, ale inteligenci nepostrádala. „Já jsem ta platba, kterou pan Rovere požaduje po našem otci,“ řekla tiše. „Je vdovec a hledá novou manželku.“

„Radši bych tě viděl v klášteře nebo i mrtvou než provdanou za toho člověka!“ vybuchl Marco trpce. „Všechno je to moje vina!“

Bianca několik dlouhých minut mlčela. Nakonec promluvila: „Papá souhlasil? Ovšemže souhlasil, neboť mu matka řekla, že mu nikdy neodpustí. Proč souhlasil, Marco? Nepřijal by pan Rovere žádnou jinou platbu? A několik měsíců po činu – byl by skandál tak veliký? Jeho syn byl do toho taky zapletený. Koneckonců, ty jsi tu ženu nezabil. Prostě zemřela, když u sebe měla na návštěvě dvojici mladých mužů. Ano, byla to chyba, zbavit se jejího těla takovým způsobem, ale ty a Stefano jste se neprovinili ničím víc než hloupostí.“

„Otec mu nabídl peníze, dokonce i desetiprocentní podíl ze svých skladů, cokoli jiného, ale pan Rovere stál na svém. Chce tě za manželku. Nic jiného nesmaže dluh, který u něj otec má. Teď se z toho pro našeho rodiče stala otázka cti, Bianco,“ vysvětloval sestře Marco. „Otec nemůže vypadat, jako by se chtěl vyhnout splacení dluhu jen proto, že se mu náhle nezamlouvá platba, která se po něm žádá. Koneckonců, slíbil zaplatit jakoukoli cenu a nesmlouval tehdy o nákladech.“

„Ano, rozumím,“ odpověděla jeho sestra. „Už bylo stanoveno datum mé svatby?“

„Papá a mamá ti dnes večer povědí o tvém osudu. Nevím, na čem se usnesli. Jak znám matku, bude se pokoušet odkládat nevyhnutelné co nejdéle.“

„Ano,“ souhlasila Bianca, „to bude.“

„Musel jsem ti to povědět, Bianco,“ řekl její starší sourozenec. „Vím, že papá ti nepoví, proč se máš za toho člověka provdat. Je to hanba, že se musíš obětovat za moje hříchy. Nechtěl jsem, aby to byl pro tebe úplný šok. Měla bys dostat za manžela nějakého francouzského vévodu nebo benátské knížátko, ne tohohle muže! Má bídnou pověst, přes všechny své dovednosti před soudem.“

Bianca byla vyděšená a bolelo ji srdce z toho, co jí Marco pověděl, byl to však její milovaný bratr. Díky tomu, že mezi nimi byl věkový odstup pouhých třinácti měsíců, jí byl bliž-

ší než všichni ostatní sourozenci. Udělá, co po ní bude rodina požadovat, aby ho ochránila – aby ochránila jejich dobré jméno. „Dobře to dopadne, Marko,“ ujišťovala ho. „Nakonec se provdat musím a už mám na to věk. Matka mě vychovala, abych byla dobrá manželka a paní domu. Budu mít pro útěchu děti a on bude mít jako všichni bohatí a významní muži milenkou, u které se zabaví. Až ho mladá manželka omrzí, dá mi pokoj. Ano, doufala jsem, že se provdám mimo Florencii, ale jestli to tak nemá být – budiž. Nemá smysl plakat nad něčím, co se nedá změnit.“ Poplácala ho po paži, oděné v sametu. „Nech mě, abych se s tím smířila, ať zachovám dekorum, až se mnou bude otec mluvit. Nechci, aby se rodiče museli stydět za svou nejstarší dceru, až budu zpravena o svém osudu. Ani mezi nimi nechci způsobit ještě větší roztržku. Tím, že poslušně přijmu, co přijmout musím, kéž překlenu propast, která se mezi nimi otevřela.“

Kývl, políbil ji na čelo a opustil její ložnici. Venku na chodbě našel, jak předvídal, číhající Francesku; dychtila se dozvědět, co se odehrálo mezi staršími sourozenci. „Kdepak, ty všetečko, nesmíš jít dovnitř a dotírat na Bianku. To, o čem jsme mluvili, zůstane mezi námi. Ona teď odpočívá.“

„Marko!“ Francesca ho obdařila svým nejroztomilejším našpuleným, trucovitým úsměvem.

„Ne,“ vzal ji za paži. „Jedna z domácích koček právě přivedla na svět několik kotátek,“ rozptyloval ji chytře. „Překvapuje mě, žes o tom nevěděla. Je to ta rezavočernobílá, které říkáme Tre. Pojdme se podívat, co porodila.“

„Nejsi moc velký světák na to, aby ses díval na kotata?“ otázala se Francesca.

„Když jsem se svou sestřičkou, tak ne,“ odpověděl Marco a vedl ji za roh a dál do kuchyně, kde bylo jisté, že kočku naleznou. Kuchařka kočky milovala, neboť hubily hlodavce a chránily zásoby ve spižárně.

Bianca slyšela Francesčin hlas přes dveře své komnaty. Byla vděčná, že Marco dívenku do pokoje nepustil. Chtěla být sama a uvažovat, co se stane s jejím životem. Se Stefanem Roverem se setkala několikrát, neboť to byl Markův nejlepší přítel, a tak je často navštěvoval a jedl u jejich tabu-

le. Byl to vážný chlapec. Nebylo by tak špatné, kdyby ji zaslíbili jemu. Aspoň je mladý. Ale vdát se za jeho otce? Bianca se otřásla. A ještě je tu mladší bratr. Nemohla by říci rodičům, že náhle uslyšela volání od Boha a chce se stát jeptíškou? Sotva by jí uvěřili, i kdyby trvala na svém, že je to pravda.

Dopoledne skončilo a odpoledne plynulo zvolna, až přišel čas k hlavnímu jídlu dne. Rodiče byli při jídle nezvykle zamlklí, ačkoliv mladší děti se chovaly tak živě, že si toho nejspíš nikdo nevšiml. Rodina a sloužící se shromáždili kolem stolu v *sala da pranzo*, jedli těstoviny a masa, která jim kuchařka připravila. Na stole byla také velká mísa plná hroznů a pomerančů. Bianca ani Marco neměli chuť k jídlu, čehož si jejich matka všimla. Francesca prozradila Orianně, že ti dva spolu byli před polednem chvíli zavření o samotě.

„Bianko,“ oslovil dceru otec.

„Čím ti mohu posloužit, *signore*?“ opáčila dívka.

„Opusť tabuli a jdi do mé knihovny. Matka a já s tebou zakrátko promluvíme,“ řekl Giovanni Pietro d’Angelo. Pak zvedl stříbrnou číši a zhluboka se napil. To, jak ustaraně se tvářil, nebylo nijak uklidňující.

„Hned, *signore*,“ odtušila Bianca. Na nikoho ze spolustolovníků se nepodívala, nýbrž vstala a spěchala z místnosti. Vstoupila do knihovny, zůstala tam stát a očekávala příchod rodičů. Nenechali ji čekat dlouho.

Rodiče se posadili do dvou křesel s vysokými opěradly a pokynuli Biance, aby stanula před nimi. Otcova tvář byla vážná a plná bolesti. Matka vypadala, jako by plakala. Dokonce i teď měla v očích slzy.

„Budeš se vdávat,“ začal otec. „Tvůj ženich je muž bohatý a zde ve Florencii i významný. Máš velké štěstí, Bianko, že jsi upoutala takového manžela.“

„Smím znát jméno tohoto osvětleného pána, *signore*?“ zeptala se Bianca tichým, uměřeným hlasem. Sama žasla nad svým tónem, neboť nohy se jí mírně třáslly.

„Je to Sebastiano Rovere, Stefanův otec,“ odpověděl Giovanni Pietro d’Angelo.

„Stefano je jen o několik měsíců starší než můj bratr Marco,“ uslyšela Bianca svůj hlas. Neměla v této věci možnost volby, ale náhle se na otce hněvala, že o ni nebojoval důrazněji; zlobila se na něj za ty hořké slzy beznaděje, které dnes matka prolila a bude prolévat nadále. „Dáváš mě za ženu muži tak starému, že by mohl být mým otcem? Jak jsi mohl, papá? Jak jsi mohl?“ Nechtěla ztratit nervy, ale situace, jíž musela čelit, byla nesnesitelná.

„Mladá žena potřebuje pevnou ruku staršího manžela,“ odpověděl otec ostře. Její slova ho bolela. „Musíš se naučit držet svůj temperament na uzdě, Bianco.“

„Tento muž prý nemá zrovna dobrou pověst,“ pokračovala Bianca. Nekolují snad o něm řeči naznačující, že své první dvě manželky zavraždil?

„Kdo ti něco takového napovídal?“ otázal se otec hněvivě. „Není na tobě, dcero, abys řečmi znevažovala muže, s nímž ses ještě nesetkala. Sebastiano Rovere je nejschopnější advokát v celé Florencii. Je vážený a je bohatý. Žádná panna z dobré rodiny by nemohla žádat víc.“

„Sloužící vždycky ledacos povídají,“ odtušila Bianca troufale. „Prý je sice bohatý a zdatný ve svém řemesle, ale je zlý a bezbožný. A tohoto muže jsi mi vybral, papá? Byla jsem tak ničemná dcera, že dobrovolně a dychtivě vyhovíš prvnímu, kdo tě požádá o mou ruku?“

„Neměla bys poslouchat hloupé klevety služebnictva,“ procedil otec skrze zuby. Věděl, že má Bianca pravdu, ale nesmí ho kritizovat. Nezná okolnosti, které tuto katastrofu způsobily. Nemají na vybranou. Marco je jeho dědic a jeho pověst i čest by dozajista utrpěly, kdyby se měla dostat na povrch pravda ohledně oné noci. Takováhle věci se nikdy nezapomenou a odrazilo by se to i na rodinném podniku, obchodu s hedvábím. To se nesmí stát.

„Proč si musím vzít toho starce?“ zeptala se Bianca. „Nemohl jsi mi najít mladšího manžela? Šlechetného manžela?“

„Jak se opovažuješ zpochybňovat mé rozhodnutí, dcero? Ještě nikdy jsi to neudělala,“ bránil se otec. Je to jeho dcera. Je její povinností uposlechnout každé jeho přání, ať už ho schvaluje, nebo ne. „Ještě nikdy jsem tě nebil, ale udělám

to, Bianco, pokud mi v této věci budeš vzdorovat. Není na tobě, abys říkala, zda se provdáš, či neprovdáš za pána, kterého jsem ti vybral. Přijal jsem tvým jménem nabídku k sňatku od Sebastiana Rovereho, a provdáš se za něj hned, jak se stanoví datum. Tím ta záležitost končí. Teď je tu další otázka, kterou je třeba vyřešit. Tvůj *fidanzato* se doslechl o tom, jaké divadlo způsobuješ každé ráno na piazze, když chodíš s matkou na mši. Nepřeje si, aby jeho budoucí manželka byla středem takových pošetilostí. Znovu budeš chodit každý den se svými mladšími sourozenci do kaple, až tam bude otec Aldo sloužit mši.“

„Ale já nemohu za to, jak se ti mladíci chovají,“ protestovala Bianca. „Ráda chodím s matkou na mši. Mám ráda otce Bonamika.“

„Je třeba uchovat tvou pověst neposkvrněnou, Bianco. Sebastiano Rovere je nejvyhledávanější a nejváženější právník v celém Toskánsku. Nikdo nesmí říci o jeho nevěstě, že není čistá a nedotčená. Nemůže chodit jako prostá žena po ulicích, kde na ni hvízdají a pokřikují cizí muži. Tím je to vyřízeno.“

Bianca otevřela ústa, aby znovu otci odporovala, ale Orianna konečně promluvila.

„Je to dost malý požadavek, Bianco,“ řekla svým tichým hlasem. „Otec Bonamico přijde každý týden do paláce vyslechnout tvou zpověď. Mělo by ti lichotit, že tvůj *fidanzato* na tebe žárlí už teď.“

Bianca sevřela rty a poslušně sklopila hlavu. „Ano, *madre*,“ řekla. „Doufám, že budu mít dost času zvyknout si na tento sňatek, který jste mi naplánovali, neboť mám pocit, že to potřebuji.“

„Samozřejmě, *cara mia*,“ ujišťovala ji matka tiše. „Nebude to, nemůže to být dřív než přinejmenším za několik měsíců. Musí se ti pořídit výbava a svatební šaty. To se nedá vykonat snadno ani řádně, pokud se s tím příliš spěchá. Nemysli na to, *cara*. Teď se utíkej svěřit s tou vzrušující novinou svým sestrám a bratrům.“

Bianca se uklonila rodičům, otočila se a spěchala z knihovny. Oznámení sňatku, které měla provést, jí nijak vzru-

šující nepřipadalo. Děsilo ji, že otec nedokázal nalézt jiný způsob, jak splatit svůj dluh Sebastianu Roveremu. Jak je starý? Stefanovi je nejméně sedmnáct a je tu ještě další, mladší bratr, který by mohl být zhruba ve věku Biančina druhého bratra Georgia.

Otrásla se. Bylo to nechutné, že stařec touží po mladé ženě. Nebyla nijak nadšená, že ji už teď omezuje a od nyní-ška má zakázáno přecházet s matkou přes piazzu na mši. Jak se tento stařec opovažuje pochybovat o její cti? Myslí si snad, že by povzbuzovala ty muže, kteří čekají, aby ji aspoň zhlédli? To je k nesnesení!

Vstoupila do pokojů, které sdílela s mladšími sestrami, a našla tam čekající Francesku. „No, jde o vdavky?“ chtěla vědět dívka.

„Ano. Budu si brát otce Stefana Rovereho,“ řekla Bianca a otrásla se.

„Ten je starý!“ zvolala Francesca. „Proč to papá dovolí? Myslela jsem, že žádná z nás se neprovdá do Florencie. Má má si to nikdy nepřála.“

„Nemám zdání, proč byl tento svazek uzavřen,“ lhala Bianca mladší sestře. Nebylo třeba, aby se zvědavá Francesca dozvěděla o Markovu pochybení, které na ni přivolalo tuto pohromu. „Nicméně nemohu papá neposlechnout, i když bych ráda. Nevstupuji do tohoto manželství radostně.“

„No, když je tak starý, snad brzy zemře. Pak budeš bohatá vdova a budeš si moci dělat, co budeš chtít. Můžeš si opatřit milence, který tě potěší,“ prohlásila Francesca prakticky a vesele, s typickou logikou desetiletých. Pohodila plavými vlasy. „Já se jednou provdám za prince.“

Bianca dívku za takové myšlenky nepokárala. Ve skutečnosti jí dodávaly naději. Místo toho však poznamenala: „Vdáš se za toho, koho ti papá vybere, ale už kvůli tobě doufám, že to bude princ.“

„Kdy bude svatba?“ chtěla vědět Francesca. „Budu na ni potřebovat krásné nové šaty. Ne tak hezké jako ty, samozřejmě, protože to bude tvůj den, nicméně bych ráda vypadala co nejlíp. Kdoví, kdo mě tam uvidí.“